

Arrest

nr. 323 031 van 10 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 mei 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 september 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. W. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Chardhi in het district Batikot van de Afghaanse provincie Nangarhar, waar u opgroeide met uw ouders, twee zussen en vier broers. U ging niet naar school, noch naar

de madrassa omdat u deel uitmaakt van de Kuchis, een semi-nomadische stam, waarbij u zich voornamelijk bezighield met het voederen van uw schapen en geiten. Daarnaast volgde u ook religieuze lessen in de moskee. Ongeveer vijf jaar geleden trouwde u met A. B., waarmee u samen twee kinderen hebt.

Op een dag nam u uw dieren mee naar Kotilali Farm om ze te voederen. Niet ver van die plek had je het dorp Balikaw waar u naartoe ging om water voor uzelf te halen. Het was ook een plek waar talibs samenkwamen en u bevond zich op dat moment op ongeveer 300 meter van de taliban. U zag ze in hun voertuig stappen, maar nog voor ze konden weggrijpen werden ze vanuit de lucht met een drone aangevallen. Omdat u bang was, nam u uw dieren terug mee naar huis. Naar aanleiding van die luchtaanval begon de taliban een onderzoek te doen, waaruit ze konden vaststellen dat u de enige andere persoon was die aanwezig was tijdens die aanval. Daarnaast heeft het onderzoek hen ook op de hoogte gebracht van het feit dat uw vader bij de lokale politie werkte. De dag na de luchtaanval kreeg u een brief van de taliban waarin stond dat u zich moest presenteren omdat ze u verdenken medeplichtig te zijn aan de luchtaanval. U negeerde de brief, en besloot te gaan onderduiken bij uw maternale oom die in het nabijgelegen dorp woonde. Twee dagen later kreeg u een andere brief waarin ze u lieten weten dat ze u zouden vermoorden indien ze u zouden vinden. Deze twee brieven kreeg u van de mollah van de moskee. Samen met uw vader en oom werd er besloten dat het nog te gevaarlijk was voor u om in het land te blijven.

U verliet Afghanistan acht dagen voor de machtsovername en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland naar Bulgarije. Op 08 november 2021 werden uw vingerafdrukken genomen in Bulgarije, waardoor er automatisch ook een asielprocedure werd opgestart. U besloot er niet te blijven en reisde verder via Servië, Hongarije en Oostenrijk, maar in Oostenrijk werden er opnieuw vingerafdrukken van u genomen op 26 november 2021. Opnieuw maakte u de keuze om uw reis te vervatten en kwam u via Frankrijk aan in België op 19 december 2021. Op 21 december 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo'n twee à drie dagen na de machtsovername besloot ook uw vader het land te verlaten. Kort voor zijn vertrek hebt u nog contact met hem gehad. Op dat moment bevond u zich in Iran. Nadien hebt u niets meer van hem gehoord. U en uw familieleden blijven in het ongewisse over de huidige verblijfplaats van uw vader. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban omdat ze u beschuldigen van een luchtaanval die op hen werd uitgevoerd. Daarnaast vreest u ook door hen vervolgd te zullen worden omwille van de job van uw vader, die actief was bij de lokale politie.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende kopieën neer: een dreigbrief van de taliban, een foto van de e-taskara (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader, verschillende werkdocumenten van uw vader, waaronder een werkcertificaat, twee werkbadges, zijn bankkaart en een bevestigingsdocument van de maliks. Daarnaast legt u foto's neer waarop er naar verluidt twee overleden vrienden van uw vader staan afgebeeld, foto's van uw vader en ook een foto waarop u samen met uw vader te zien bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vreest vervolgd te zullen worden door de taliban omdat ze u ervan beschuldigen medeplichtig te zijn aan de luchtaanval die op hen werd uitgevoerd (CGVS, p. 13-14, 20). Daarnaast zouden ze u ook vermoorden omwille van de job van uw vader als lokaal politieagent (CGVS, p. 3, 13-14, 20). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en incoherenties, alsook kunnen enkele markante onwaarschijnlijkheden worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Ten eerste dient er aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw beweerd identiteit.

Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielprocedure geen enkel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Zo haalt u aan dat u uw taskara onderweg naar België bent kwijtgeraakt toen u door de Griekse politie gevangen werd genomen en ze al uw bezittingen in brand hebben gestoken (CGVS, p. 5). Wat er ook van zij, een duidelijk bewijs van identiteit is immers van essentieel belang in elk soort procedure. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Daarbij aansluitend kan het ook vreemd worden bevonden dat u op Facebook een volledig andere profielnaam gebruikt dan uw officieel beweerde naam. U verklaart namelijk over een Facebookprofiel te beschikken met de naam A. K. (CGVS, p. 6). Gevraagd waarom u als profielnaam een volledig andere naam gebruikt, geeft u aan de naam van uw jongere broer te gebruiken omdat u hem graag hebt (CGVS, p. 6). U zou dat profiel pas hebben aangemaakt toen u in België was, aangezien u in Afghanistan nog niet over een telefoon beschikte (CGVS, p. 6). Het gemis van uw jongere broer heeft er dan ook voor gezorgd dat u zijn naam hebt gebruikt. Deze vaststelling plaatst natuurlijk nog meer vraagtekens bij uw identiteit.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt.

Allereerst komt het bijzonder bevreemdend over dat u in de eerste plaats aanwezig was op talibanterritorium. U geeft aan elke ochtend met uw vee naar een plek genaamd Kotilali Farm te gaan om ze te voederen (CGVS, p. 9, 14). Deze plek lag volgens u zo'n 600 meter gelegen van uw huis (CGVS, p. 9). En u ging stevast naar dezelfde plek met uw dieren (CGVS, p. 14-15). Vlakbij die plek had je een dira, een plek buiten een huis waar gasten worden begroet en mensen gaan zitten en praten, en in die dira had je een waterpomp vanwaar u drinkwater nam (CGVS, p. 13-14, 15). U verklaart dat ook talibanleden daar geregeld drinkwater kwamen halen (CGVS, p. 15). Zo zou u er hen ook zijn tegengekomen (CGVS, p. 15). Die plek waar u uw dieren mee naartoe nam, stond dan ook volgens u onder de controle van de taliban (CGVS, p. 15). Het doet dan ook verbazen dat u verklaart dat wanneer u de taliban tegenkwam, ze u vertelden dat u niet naar hun kant mocht komen (CGVS, p. 15). Echter bleek u al uw dieren al te laten grazen op hun grondgebied. Meer nog is het vreemd dat u ondanks de aanwezigheid van de taliban steeds naar die plek terugkeerde met uw dieren. Hiernaar gevraagd, stelt u zich enkel bezig te houden met het zorgen voor uw dieren, en hield u helemaal geen rekening met wie er controle had over het gebied (CGVS, p. 15). Eerder omschreef u de taliban als een zeer wrede groepering die er niet voor terugdeinsden om mensen zonder geldige reden te vermoorden (CGVS, p. 12). Verder zouden ze de mensen ook dwingen om voedsel aan hen te geven, vroegen ze de mensen om financiële hulp, lieten ze het ook niet toe om naar school te gaan en mochten mannen hun baarden niet afscheren (CGVS, p. 13). Indien hun regels niet werden nageleefd dan werd u gestraft volgens hen (CGVS, p. 13). Een eerste keer volgde er een waarschuwing, maar bij een tweede keer werd u vermoord. Tevens verklaart u ook dat de taliban mensen die banden hadden met de overheid niet in leven zouden laten (CGVS, p. 13). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u kennis heeft over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u een zeker besef heeft van de dramatische gevolgen die bepaalde acties kunnen hebben, zeker als deze de taliban expliciet benadelen. Dit zijn immers bijzonder kille vooruitzichten die u schetst, en brachten een enorm risico met zich mee voor u, aangezien u de zoon was van een lokaal politieagent (CGVS, p. 3, 10). Toch bleken deze zaken u niet te intimideren om er op uit te trekken naar talibanterritorium, ondanks het besef van de gevolgen. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelt u dat deze plek de enige optie was om uw dieren naartoe te brengen om ze voederen (CGVS, p. 15). Deze argumentatie houdt echter weinig stand. Waar u woonde bleken er heel wat Kuchis te zijn, die er met hun dieren op uit trokken om ze te voederen (CGVS, p. 8). Dat dit dan de enige plek was waar ze in de buurt van uw dorp naartoe konden gaan, komt ongerijmd over. Zodoende, rekening houdend met uw motieven en beweegredenen om stevast naar gebied te trekken waar taliban aanwezig waren en de controle hadden, is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom u zulk groot risico zou nemen.

Verder zijn uw verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp niet coherent. U geeft aan dat de taliban voornamelijk gevestigd waren op plekken die zo'n 15 à 20 minuten verder gelegen waren van uw dorp (CGVS, p. 12). In uw dorp zouden de taliban dan ook nooit openlijk aanwezig zijn, maar gebeurde dat steeds in het geheim (CGVS, p. 13). Deze verklaringen stroken niet met de bewering dat Kotali Farm, de plek waar de taliban de controle over hadden (zie supra) zich op slechts 600 meter van uw huis zou bevinden (CGVS, p. 14). U geeft verder ook aan dat er grote spanningen bleken te zijn tussen de lokale bevolking van uw dorp en de taliban, waardoor dorpelingen zich met behulp van de overheid begonnen te bewapenen (CGVS, p. 12). Er kunnen dan ook vraagtekens geplaatst worden bij de openlijke aanwezigheid van de taliban zo dichtbij uw dorp. Dat ze er verder ook geen probleem in zagen dat u zich regelmatig in hun buurt bevond, doet verder de wenkbrauwen fronsen.

Ook over de eigenlijke luchtaanval waarvan de taliban u beschuldigden legt u weinig aannemelijke verklaringen af. Zoals eerder werd geconcludeerd, komt het ongeloofwaardig over dat u op de plek waar de luchtaanval plaatsvond aanwezig was met uw dieren (zie supra). Verder is het ook eigenaardig dat u beweert zich op zo'n 300 meter van de taliban te bevinden op het moment dat de luchtaanval werd uitgevoerd, maar uzelf en uw dieren helemaal niets zijn overkomen ondanks jullie dichte nabijheid (CGVS, p. 13, 17). Volgens uw verklaringen bent u enkel op de grond gevallen omdat u bang was (CGVS, p. 17). Wanneer er gepolst werd naar de intensiteit van de aanval dan vermoedt u dat niemand deze aanval kon overleven (CGVS, p. 17). Dat u dan helemaal geen melding maakt van enige verwondingen is des te opvallender. Daarbovenop dient er ook een serieuze kanttekening geplaatst te worden bij de beschuldigingen, aangezien het maar weinig aannemelijk is dat u, een gewone herder, aan de basis zou liggen van deze aanval dat met een drone bleek te zijn uitgevoerd (CGVS, p. 17). In Afghanistan bent u nooit naar school gegaan, en verklaart u ook niet te kunnen lezen of schrijven (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u dan wel over de technologische capaciteit zou beschikken om een drone te besturen, of de autoriteiten op dat eigenste moment zou hebben

verwittigd in die mate dat ze ogenblikkelijk een drone-aanval zouden hebben georganiseerd komt al helemaal ongerijmd over. Dat u zich ook nog eens vlak voor de aanval opvallend kenbaar zou hebben gemaakt aan de taliban strookt al helemaal niet. Door zo vlakbij aanwezig te zijn, kon u bovendien evengoed ook het slachtoffer zijn geweest van de aanval wat het al helemaal onwaarschijnlijk maakt dat u de aanstoker zou zijn geweest.

Ten slotte kunnen ook uw verklaringen over de dreigbrieven niet overtuigen. U zou in totaal twee dreigbrieven van hen hebben ontvangen. Zo zou u er één hebben ontvangen de dag na de luchtaanval waarin u werd gevraagd om uzelf aan hen presenteren (CGVS, p. 14). Twee dagen later zou u een tweede brief hebben ontvangen, en deze keer dreigden ze u te vermoorden (CGVS, p. 14). Deze twee brieven werden telkens door de mollah aan u afgegeven (CGVS, p. 14). Het oogt immers allesbehalve overtuigend dat de taliban dreigbrieven naar u zou sturen. Gezien uw eerdere verklaringen over de wrede vergeldingsacties van de taliban, strookt hun keuze om dreigbrieven naar u te versturen niet met hetgeen men van hen zou verwachten in dergelijke situatie. Hetgeen waarvan u beschuldigd werd, is immers ernstig. Uw verklaringen omtrent de tijdrovende en weinig efficiënte aanpak van de Taliban, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate. Door u in deze brieven te verwittigen dat ze u gingen doden bereikt de Taliban immers het omgekeerde aangezien ze u hiermee de kans bood te ontsnappen hetgeen u ook deed. Indien men u werkelijk had willen uitschakelen had men dat logischerwijze onmiddellijk gedaan in plaats van u eerst een paar brieven over te maken waardoor u het hazenpad koos en u de Taliban hierdoor kon ontlopen. Verder slaagt u er slechts in één van de twee dreigbrieven neer te leggen (CGS, p. 4). Evenwel legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of deze neergelegde brief dan wel de eerste of tweede brief is die u had ontvangen. Initieel verklaarde u de eerste brief te hebben afgegeven aan het begin van het persoonlijk onderhoud, aangezien de tweede brief vermist is (CGVS, p. 14). Wanneer hier later nogmaals naar wordt gevraagd ter bevestiging, beweert u plotseling toch de tweede brief te hebben afgegeven en niet langer de eerste brief (CGVS, p. 18, 19). Het komt alles behalve doorleefd over dat u niet bij machte bent om hierover consistente verklaringen af te leggen. Uit de vertaling van deze brief komt er ook naar voren dat de taliban voor het versturen ervan ook meerdere bedreigingen zouden hebben gestuurd, iets waar u helemaal geen melding van maakt. U zou eerder weliswaar slechts één dreigbrief van hen hebben ontvangen, maar daar bleef het bij volgens uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u niet geschoold bent en zelf niet kan lezen waardoor u de inhoud van de dreigbrief mogelijks verkeerd zou hebben opgevat (CGVS, p. 19). Deze bewering kan immers geen afdoende verschooning bieden. U heeft immers sinds uw verzoek tot internationale bescherming voldoende tijd gehad om informatie te sprokkelen over deze brief, wat immers aan de basis ligt van uw vlucht uit Afghanistan. Het is dus onlogisch dat u tot op vandaag niet volledig op de hoogte zou zijn over de inhoud van deze brief. Ook uw verklaring dat deze dreigbrieven via de mollah aan u werden overhandigd, roept de nodige vraagtekens op, aangezien u stelt dat het dorp zich tegen de taliban is beginnen verzetten door zich te bewapenen en controleposten op te richten (CGVS, p. 12). Als antwoord op deze vraag vertelt u dat de taliban zich in het dorp steeds als gewone dorpingen voordeden, en niemand ook wist wie er tot de taliban behoorde (CGVS, p. 20). Degene die de brieven aan de mollah gaven waren dan ook gekleed als twee normale dorpingen. Evenwel maakt hun kledij in deze situatie helemaal niets uit. Eens de inhoud van deze brieven kenbaar wordt gemaakt, is ook snel geweten dat deze twee mannen talibs zijn. Ook uw keuze om pas na de tweede brief het land te verlaten, komt weinig doorleefd over. Aangezien de beschuldigen die reeds in de eerste brief werden uitgedrukt ernstig waren, was u zich wellicht toen al bewust van het gevaar die er voor u heerste.

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt. Ten derde kan ook uw vrees vanwege het profiel van uw vader niet overtuigen.

Vooreerst doet het ten stelligste verbazen dat u bij de DVZ nooit eerder enige melding maakte van het feit dat uw vader een lokaal politieagent was (zie administratief dossier). Dit terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aanhaalt dat de taliban naar aanleiding van hun onderzoek te weten zijn gekomen dat uw vader actief was bij de lokale politie (CGVS, p. 13-14). Volgens u zou u dan ook een verhoogd risico lopen vanwege het profiel van uw vader om vermoord te worden door hen (CGVS, p. 20), aangezien ze mensen die banden hebben met de overheid niet in leven lieten (CGVS, p. 13). Hoewel dit element meteen aan het begin van het interview bij het CGVS door u ter sprake werd gebracht (CGVS, p. 3). Indien er werkelijk dergelijke vrees in hoofde van u bestond, komt het weinig doorleefd over dat u dit nog niet had gemeld tijdens het interview bij de DVZ. Wederom ondergraaft dit de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees. Ook uw verklaring dat u hierover nog niet eerder had verteld omdat er niet werd gevraagd naar uw vader tijdens het interview bij de DVZ kan niet overtuigen (CGVS, p. 3). Tijdens dat interview wordt er niet alleen gevraagd om alle essentiële elementen weer te geven die aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS), maar wordt er ook heel specifiek gepeild naar uw ouders (zie administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 13). Daarnaast bleek uw vader volgens uw verklaringen afgelegd bij de DVZ ook nog te verblijven in uw geboortedorp Chardhi (zie administratief, verklaring DVZ, vraag 13), terwijl u op het Commissariaat-generaal beweert dat uw vader na de machtsovername van de taliban net zoals u het land had verlaten (CGVS, p. 9). Het doet evenwel verbazen dat u het dorp als zijn huidige verblijfplaats had opgegeven, aangezien u na uw vertrek wel degelijk op de hoogte bleek te zijn van het feit dat uw vader het land had ontvlucht. Zo was u reeds in Iran toen uw vader u had gecontacteerd met dit nieuws (CGVS, p. 9). Uw bewering dat u dit nog niet eerder aan het licht

had gebracht omdat u hiervan nog niet op de hoogte was, gaat dan ook flagrant in tegen hetgeen u eerder stelde (CGVS, p. 10). In het licht van voorgaande dient vastgesteld te worden dat dergelijke markante incoherenties tussen uw verklaringen op het CGVS en die bij de DVZ, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven ondermijnen.

De volgende vaststellingen bevestigen de voorgaande conclusie:

Het Commissariaat-generaal dient vast te stellen dat u er eigenlijk ook niet in geslaagd bent om het actuele profiel van J. M., waarvan u beweert dat hij uw vader is, hard te maken, noch de band tussen u beiden. Zo legt u geen enkele documenten neer die zouden kunnen aantonen dat J. M. uw vader is. U slaagt er immers niet in uw taskara te overhandigen, waarop ook informatie over uw vader genoteerd zou staan (zie supra). Het enige bewijsstuk die u neerlegt om jullie band aan te tonen is een foto waar jullie beiden op te zien zijn. Deze foto levert geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon uw vader is. Foto's kunnen namelijk makkelijk worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Hierdoor hebben ze geen bewijswaarde. Eenzelfde conclusie kan gemaakt worden voor de andere foto's die u neerlegt ter staving van de werkzaamheden van uw vader. Wat de overige neergelegde documenten van uw vader betreffen (i.e., werkcertificaat, badges, bankkaart en bevestigingsbrief), legt u enkel kopieën neer, geen originelen of voor echt verklaarde stukken, waardoor de herkomst, noch authenticiteit van deze stukken kan worden nagegaan (CGVS, p. 4-6). Kopieën zijn immers, zoals hierboven reeds werd vermeld, makkelijk manipuleerbaar en hun bewijswaarde is hierdoor überhaupt zeer gering. U beweert dat de originele documenten van uw vader nog in Afghanistan liggen, maar het niet mogelijk is om ze met de post te versturen omdat uw familie bang is om ze te versturen (CGVS, p. 6).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan uw verklaringen omtrent het werk van uw vader, namelijk dat van een lokaal politieagent. Uw geloofwaardigheid komt hiermee wederom ernstig onder druk te staan.

Het raakt overigens kant noch wal dat uw familieleden ondanks de zware dreigementen die tegen u en de ganse familie werden geuit vanwege het overheidsprofiel van uw vader, nog steeds in hetzelfde dorp verblijven en nagenoeg ongemoeid worden gelaten (CGVS, p. 7, 9, 10, 13-14, stuk 1: dreigbrief taliban + vertaling). Deze door u geschilderde gang van zaken kan helemaal niet overtuigen. Daarbij kan worden geconcludeerd dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij uw verklaringen als zou u op basis van het profiel van uw vader worden vervolgd bij terugkeer.

Concluderend kan gesteld worden dat - hoewel familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging - het vooreerst sterk betwijfeld dient te worden dat uw vader een lokaal politieagent was; u verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalde ten aanzien van u of uw familie. Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden daadwerkelijk worden vervolgd. Het lijkt er dan ook eerder op dat uw familieleden zich heden nog in Afghanistan bevinden en er geen sprake is van daadwerkelijke vervolging ten aanzien van hen. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer wel zou worden vervolgd.

Verder dient er opgemerkt te worden dat de ernst en de geloofwaardigheid van uw huidig verzoek ondergraven wordt als blijkt dat u besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in zowel Bulgarije als Oostenrijk maar u daar vervolgens vertrok met de noorderzon zonder de asielprocedure te doorlopen. Dat u daarna nog andere Europese landen passeerde zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel te vragen ondermijnt uw vrees voor vervolging in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan immers worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt, in casu quod non.

Als laatste, wenst het CGVS ter volledigheid nog aan te stippen dat wat verwestering betreft, er in dit verband dient te worden op gewezen dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U hebt immers het overgrote deel van uw leven doorgebracht in Afghanistan waar u tot 19jarige leeftijd hebt verbleven. Hieruit kan afgeleid worden dat u in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan daarom niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn aan de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn, zoals eerder besproken, niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten

die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de

taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan en een miskennis van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij bespreekt hierbij op omstandige wijze de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van de problemen met de taliban. Verzoeker wijst hierbij op zijn kwetsbaar profiel, zijn identiteit, zijn vrees, het beroepsprofiel van zijn vader en het voordeel van de twijfel. Vervolgens bespreekt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stipt hierbij de veiligheidssituatie in Afghanistan aan en de socio-economische en humanitaire situatie.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 20 februari 2025 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023;

- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024.

2.2.2. Verzoeker brengt op 21 februari 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- inschrijvingsbewijs van 19 februari 2025 inzake verzoekers deelname aan Franse lessen;
- foto's.

2.2.3. Verzoeker brengt op 26 januari 2025 ter terechtzitting aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan verschillende loonfiches worden toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in

artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij beschuldigd wordt van spionage en omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse lokale politie.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een

terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst oordeelt de Raad dat verzoeker geenszins zijn gebrekkige, weinig aannemelijke en incoherente verklaringen kan verschonen met zijn betoog waarbij hij zijn kwetsbaar profiel benadrukt en aanvoert dat verweerder geen rekening gehouden heeft met het feit dat hij altijd in een klein dorp is opgegroeid, hij nooit iets anders gekend heeft, hij in een onveilige omgeving geleefd heeft, hij erg jong was ten tijde van de gebeurtenissen, hij nooit naar school is geweest, hij een kuchi is en er niet van hem kon worden verwacht dat hij een even spontaan, gestructureerd en gedetailleerd verhaal kan afleggen als een hoger opgeleid en meer sereen persoon.

Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong en ongeschoold is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die vanaf het doen van een verzoek om internationale bescherming nauwkeurige en coherente verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 21 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker geenszins aantoont dat zijn ongeschooldheid zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was coherente en nauwkeurige verklaringen af te leggen aangaande zijn vluchtrelaas, te meer hij reeds meerderjarig was op het moment van zijn vertrek.

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context (zie infra).

2.3.4.3. In de eerste plaats wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoekers algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door zijn verklaringen over zijn beweerde identiteit:

“Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielpprocedure geen enkel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Zo haalt u aan dat u uw taskara onderweg naar België bent kwijtgeraakt toen u door de Griekse politie gevangen werd genomen en ze al uw bezittingen in brand hebben gestoken (CGVS, p. 5). Wat er ook van zij, een duidelijk bewijs van identiteit is immers van essentieel belang in elk soort procedure. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielfrelaas, daar het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Daarbij aansluitend kan het ook vreemd worden bevonden dat u op Facebook een volledig andere profielnaam gebruikt dan uw officieel beweerde naam. U verklaart namelijk over een Facebookprofiel te beschikken met de naam A. K. (CGVS, p. 6). Gevraagd waarom u als profielnaam een volledig andere naam gebruikt, geeft u aan de naam van uw jongere broer te gebruiken omdat u hem graag hebt (CGVS, p. 6). U zou dat profiel pas hebben aangemaakt toen u in België was, aangezien u in Afghanistan nog niet over een telefoon beschikte

(CGVS, p. 6). *Het gemis van uw jongere broer heeft er dan ook voor gezorgd dat u zijn naam hebt gebruikt. Deze vaststelling plaatst natuurlijk nog meer vraagtekens bij uw identiteit.*"

Verzoeker repliceert dat dit motief irrelevant is en verweerder de feiten niet grondig onderzocht heeft, hij niet de nodige informatie verzameld heeft om een beslissing te nemen en geen rekening gehouden heeft met alle elementen van het dossier. Verzoeker bespreekt hierbij op omstandige wijze artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat hij dus niet de schuld kan krijgen van het gebrek aan bewijs, aangezien dit een situatie is die inherent is aan de situatie van de meeste verzoekers om internationale bescherming. Hij betoogt dat er in elk geval geen ernstige reden is om zijn identiteit of nationaliteit in twijfel te trekken. Verzoeker benadrukt dat als verweerder zijn band met Afghanistan in twijfel zou willen trekken, hij dit verder zou kunnen onderzoeken door hem vragen te stellen over zijn land van herkomst en/of regio van herkomst en eventuele argumenten hierover zou kunnen ontwikkelen, quod non in casu. Hij meent dat bijgevolg het ontbreken van schriftelijk bewijs redelijkerwijs niet tegen hem kan worden ingeroepen en op geen enkele manier kan leiden tot twijfels over de geloofwaardigheid van zijn identiteit en de aangevoerde feiten. Verzoeker stelt dat zijn Facebookprofiel geen waarde en geen bewijskracht heeft. Hij meent dat het algemeen bekend is dat veel mensen sociale netwerken gebruiken onder pseudoniemen die verschillen van hun echte identiteit. Verzoeker besluit dat het geen enkele zin heeft om een betwisting van zijn identiteit op dergelijke informele informatie te baseren.

Verzoekers algemeen betoog waarbij hij volhardt in zijn verklaringen kan geenszins een afdoende verklaring bieden voor het ontbreken van enige documenten ter staving van zijn identiteit.

Immers wijst de Raad erop dat een verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij spoedig mogelijk dient aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan, quod non in casu. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. De Raad oordeelt echter dat verzoeker geenszins voldoet aan alle cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet gezien hij niet aantoonde een oprechte inspanning te hebben geleverd in dit verband.

Bovendien gaat verzoeker er met zijn betoog dat zijn Facebookprofiel geen waarde en geen bewijskracht heeft en dat het algemeen bekend is dat veel mensen sociale netwerken gebruiken onder pseudoniemen die verschillen van hun echte identiteit, er evenwel aan voorbij dat verweerders terechte vaststelling – hetgeen hij op zich niet betwist – wel degelijk relevant is en het gebrek aan documentair bewijs mee in acht genomen, er pertinent toe leidt dat er nog meer vraagtekens kunnen geplaatst worden bij zijn identiteit.

2.3.4.4. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal terdege dat er dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt.

Vooreerst wordt er in dit verband in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd:

"Allereerst komt het bijzonder bevreemdend over dat u in de eerste plaats aanwezig was op talibanterritorium. U geeft aan elke ochtend met uw vee naar een plek genaamd Kotilali Farm te gaan om ze te voederen (CGVS, p. 9, 14). Deze plek lag volgens u zo'n 600 meter gelegen van uw huis (CGVS, p. 9). En u ging steevast naar dezelfde plek met uw dieren (CGVS, p. 14-15). Vlakbij die plek had je een dira, een plek buiten een huis waar gasten worden begroet en mensen gaan zitten en praten, en in die dira had je een waterpomp vanwaar u drinkwater nam (CGVS, p. 13-14, 15). U verklaart dat ook talibanleden daar geregeld drinkwater kwamen halen (CGVS, p. 15). Zo zou u er hen ook zijn tegengekomen (CGVS, p. 15). Die plek waar u uw dieren mee naartoe nam, stond dan ook volgens u onder de controle van de taliban (CGVS, p. 15). Het doet dan ook verbazen dat u verklaart dat wanneer u de taliban tegenkwam, ze u vertelden dat u niet naar hun kant mocht komen (CGVS, p. 15). Echter bleek u al uw dieren al te laten grazen op hun grondgebied. Meer nog is het vreemd dat u ondanks de aanwezigheid van de taliban steeds naar die plek terugkeerde met uw dieren. Hiernaar gevraagd, stelt u zich enkel bezig te houden met het zorgen voor uw dieren, en hield u helemaal geen rekening met wie er controle had over het gebied (CGVS, p. 15). Eerder omschreef u de taliban als een zeer wrede groepering die er niet voor terugdeinsden om mensen zonder geldige reden te

vermoorden (CGVS, p. 12). Verder zouden ze de mensen ook dwingen om voedsel aan hen te geven, vroegen ze de mensen om financiële hulp, lieten ze het ook niet toe om naar school te gaan en mochten mannen hun baarden niet afscheren (CGVS, p. 13). Indien hun regels niet werden nageleefd dan werd u gestraft volgens hen (CGVS, p. 13). Een eerste keer volgde er een waarschuwing, maar bij een tweede keer werd u vermoord. Tevens verklaart u ook dat de taliban mensen die banden hadden met de overheid niet in leven zouden laten (CGVS, p. 13). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u kennis heeft over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u een zeker besef heeft van de dramatische gevolgen die bepaalde acties kunnen hebben, zeker als deze de taliban expliciet benadelen. Dit zijn immers bijzonder kille vooruitzichten die u schetst, en brachten een enorm risico met zich mee voor u, aangezien u de zoon was van een lokaal politieagent (CGVS, p. 3, 10). Toch bleken deze zaken u niet te intimideren om er op uit te trekken naar talibanterritorium, ondanks het besef van de gevolgen. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelt u dat deze plek de enige optie was om uw dieren naartoe te brengen om ze voederen (CGVS, p. 15). Deze argumentatie houdt echter weinig stand. Waar u woonde bleken er heel wat Kuchis te zijn, die er met hun dieren op uit trokken om ze te voederen (CGVS, p. 8). Dat dit dan de enige plek was waar ze in de buurt van uw dorp naartoe konden gaan, komt ongerijmd over. Zodoende, rekening houdend met uw motieven en beweegredenen om stevast naar gebied te trekken waar taliban aanwezig waren en de controle hadden, is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom u zulk groot risico zou nemen.”

Verzoeker repliceert dat hij uitlegde dat er maar één plek was waar de Kuchi hun vee konden laten grazen en dit de “Kotilali Farm” was. Hij betoogt dat wat er geweten moet worden over deze plaatsen is dat het in feite plaatsen zijn die uitdrukkelijk gereserveerd zijn voor mensen die hun vee daar kunnen laten grazen. Verzoeker betoogt dat dit betekent dat hij er niet voor kan kiezen om zijn vee ergens anders te laten grazen dan op deze plaatsen die voor de Kuchi gereserveerd zijn. Hij stelt dat deze plaatsen gezien moeten worden als autowasplaatsen, zo zijn er specifieke plaatsen waar de auto kan worden gewassen. Verzoeker meent dat het misschien mogelijk is om deze elders te wassen, bijvoorbeeld voor de deur, maar als het de taak is om elke dag een dozijn auto's te wassen en er noch de ruimte noch de apparatuur voor is om dit voor de deur te doen, dan moeten deze specifieke plaatsen gebruikt worden die gereserveerd zijn voor het wassen van auto's. Verzoeker stelt dat het geen zin heeft om te beweren dat hij had moeten stoppen met het betreden van het grondgebied van de taliban omdat hij weet dat zij wrede mensen zijn. Verzoeker meent dat zo redeneren voorbijgaan is aan de realiteit en de omstandigheden waarin hij leefde. Hij betoogt dat verweerder bovendien uitlegde dat het onwaarschijnlijk was dat hij zijn vee daar zou zijn blijven weiden, aangezien de taliban op de hoogte waren van het beroepsprofiel van zijn vader, hij werkt namelijk voor de Afghaanse regering en dat dit hem ervan had moeten weerhouden om naar talibangebied te gaan. Verzoeker besluit dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt, immers zei hij dat de taliban het profiel van zijn vader hadden ontdekt na het incident met de drone.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context. De ponering dat er geen ander gebied is waar verzoeker zijn vee kon laten grazen biedt geen afdoende verklaring voor zijn weinig aannemelijke houding zijn vee in een gebied te laten grazen dat onder controle was van de taliban, gezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij op de hoogte was van de risico's daar hij zelf verklaarde dat de taliban een zeer wrede groepering is, er hem uitdrukkelijk werd gezegd “niet naar hun kant” te mogen komen en er trouwens ook andere Kuchis in zijn buurt woonden die er met hun dieren op uit trokken om ze te voederen (persoonlijk onderhoud van 5 mei 2023, p. 8, p. 12, 15). De Raad oordeelt dat verzoeker hierbij zelf voorbij gaat aan de door hem geschetste realiteit en omstandigheden waarin hij zou hebben geleefd.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakt aangaande de ontdekking door de taliban van de werkzaamheden van zijn vader, oordeelt de Raad dat daargelaten de taliban reeds hiervan op de hoogte zouden zijn geweest, het profiel van zijn vader hoe dan ook het risico in hoofd van verzoeker verhoogde door zijn vee te laten grazen in een door de taliban gecontroleerd gebied.

Verder motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze dat verzoekers verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp niet coherent zijn:

“U geeft aan dat de taliban voornamelijk gevestigd waren op plekken die zo'n 15 à 20 minuten verder gelegen waren van uw dorp (CGVS, p. 12). In uw dorp zouden de taliban dan ook nooit openlijk aanwezig zijn, maar gebeurde dat steeds in het geheim (CGVS, p. 13). Deze verklaringen stroken niet met de bewering dat Kotilali Farm, de plek waar de taliban de controle over hadden (zie supra) zich op slechts 600 meter van uw huis zou bevinden (CGVS, p. 14). U geeft verder ook aan dat er grote spanningen bleken te zijn tussen de lokale bevolking van uw dorp en de taliban, waardoor dorpelingen zich met behulp van de overheid begonnen te bewapenen (CGVS, p. 12). Er kunnen dan ook vraagtekens geplaatst worden bij de openlijke aanwezigheid van de taliban zo dichtbij uw dorp. Dat ze er verder ook geen probleem in zagen dat u zich regelmatig in hun buurt bevond, doet verder de wenkbrauwen fronsen.”

Verzoeker betoogt dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat verweerder hem nooit geconfronteerd heeft met deze vermeende tegenstrijdigheden. Hij wijst hierbij op artikel 17, tweede lid van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003). Verzoeker stelt dat het verbazingwekkend is dat verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud een dergelijk belangrijk punt niet aan de orde heeft gesteld. Hij betoogt dat het derhalve de verantwoordelijkheid van verweerder was om hem te ondervragen over hetgeen hij als een inconsistentie beschouwde, teneinde hem in staat te stellen zich te verantwoorden, quod non. Verzoeker benadrukt dat verweerder derhalve niet voldaan heeft aan zijn verplichting krachtens artikel 17, lid 2, van het koninklijk Besluit van 11 juli 2003. Verzoeker meent dat verweerder door zich te baseren op een inconsistentie zonder hem in de gelegenheid te stellen deze nader toe te lichten, ook aan zijn zorgplicht verzaakt heeft.

Verzoekers betoog kan allerm minst overtuigen. Immers wijst de Raad er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die coherente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees.

Waar verzoeker de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aanvoert, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of incoherentie waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid of incoherentie te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slaagt verzoeker er niet in zijn incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat verzoeker ook over de eigenlijke luchtaanval waarvan de taliban hem beschuldigden weinig aannemelijke verklaringen aflegt:

“Zoals eerder werd geconcludeerd, komt het ongeloofwaardig over dat u op de plek waar de luchtaanval plaatsvond aanwezig was met uw dieren (zie supra). Verder is het ook eigenaardig dat u beweert zich op zo'n 300 meter van de taliban te bevinden op het moment dat de luchtaanval werd uitgevoerd, maar uzelf en uw dieren helemaal niets zijn overkomen ondanks jullie dichte nabijheid (CGVS, p. 13, 17). Volgens uw verklaringen bent u enkel op de grond gevallen omdat u bang was (CGVS, p. 17). Wanneer er gepolst werd naar de intensiteit van de aanval dan vermoedt u dat niemand deze aanval kon overleven (CGVS, p. 17). Dat u dan helemaal geen melding maakt van enige verwondingen is des te opvallender. Daarbovenop dient er ook een serieuze kanttekening geplaatst te worden bij de beschuldigingen, aangezien het maar weinig aannemelijk is dat u, een gewone herder, aan de basis zou liggen van deze aanval dat met een drone bleek te zijn uitgevoerd (CGVS, p. 17). In Afghanistan bent u nooit naar school gegaan, en verklaart u ook niet te kunnen lezen of schrijven (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u dan wel over de technologische capaciteit zou beschikken om een drone te besturen, of de autoriteiten op dat eigenste moment zou hebben verwittigd in die mate dat ze ogenblikkelijk een drone-aanval zouden hebben georganiseerd komt al helemaal ongerijmd over. Dat u zich ook nog eens vlak voor de aanval opvallend kenbaar zou hebben gemaakt aan de taliban strookt al helemaal niet. Door zo vlakbij aanwezig te zijn, kon u bovendien evengoed ook het slachtoffer zijn geweest van de aanval wat het al helemaal onwaarschijnlijk maakt dat u de aanstoker zou zijn geweest.”

Verzoeker beklemtoont dat hij het betreurt dat verweerder niet voldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel. Hij betoogt dat het feit dat hij zegt dat hij zich op 300 meter van de aanval bevond, niet betekent dat deze afstand juist is. Verzoeker stelt dat als er rekening gehouden wordt met zijn ongeschoold profiel en het feit dat hij een Kuchi is, zijn idee van afstand totaal anders is dan dat van een persoon die geschoold is. Verder stelt verzoeker dat ook opgemerkt moet worden dat hij geen precies begrip heeft van de verschillende lengte-eenheden. Hij meent dat ook kinderen niet bekend zijn met deze begrippen en de nuances pas begrijpen als ze door middel van concrete voorbeelden onderwezen worden. Verzoeker betoogt dat dit het geval is bij hem, die nooit naar school is geweest. Verzoeker beklemtoont dat bovendien niet uit het oog mag worden verloren dat hij ten tijde van de gebeurtenissen nog erg jong was. Hij meent dat met andere woorden, het moeilijk is om bijvoorbeeld een afstand van 300 meter in te schatten zonder een adequate opleiding te hebben genoten. Hij stelt dat de moeilijkheid in het feit ligt dat hij in werkelijkheid moeite heeft om volledig te begrijpen wat dit inhoudt. Hij stelt dat het ook belangrijk is om op te merken dat hij een afstand van 300 meter noemt. Verzoeker betoogt dat 300 dus een groot getal is en dit getuigt van zijn overtuiging dat hij ver genoeg weg was om ongedeerd aan de aanval te ontsnappen. Hij besluit dat deze informatie daarom met voorzichtigheid moet worden behandeld.

Verzoeker brengt met de loutere benadrukking van zijn profiel waaronder zijn ongeschooldheid gelet op eerdere terechte bevindingen (onder 2.3.4.3.) geenszins valabele elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente weigeringsmotieven die volgen uit de door hemzelf geschetste context. Verzoeker kan met de ponering dat de verklaarde afstand van 300 meter foutief is en hij omwille van zijn ongeschooldheid afstanden niet goed kan inschatten, allerm minst overtuigen daar hij meermaals uitdrukkelijk zonder enige twijfel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zich op een afstand van 300 meter van de aanval bevond (Vragenlijst DVZ van 18 maart 2022, vraag 5; persoonlijk onderhoud van 5 mei 2023, p. 13, p. 17).

Tot slot motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoekers verklaringen over de dreigbrieven van de taliban niet overtuigen:

“U zou in totaal twee dreigbrieven van hen hebben ontvangen. Zo zou u er één hebben ontvangen de dag na de luchtaanval waarin u werd gevraagd om uzelf aan hen presenteren (CGVS, p. 14). Twee dagen later zou u een tweede brief hebben ontvangen, en deze keer dreigden ze u te vermoorden (CGVS, p. 14). Deze twee brieven werden telkens door de mollah aan u afgegeven (CGVS, p. 14). Het oogt immers allesbehalve overtuigend dat de taliban dreigbrieven naar u zou sturen. Gezien uw eerdere verklaringen over de wrede vergeldingsacties van de taliban, strookt hun keuze om dreigbrieven naar u te versturen niet met hetgeen men van hen zou verwachten in dergelijke situatie. Hetgeen waarvan u beschuldigd werd, is immers ernstig. Uw verklaringen omtrent de tijdrovende en weinig efficiënte aanpak van de Taliban, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate. Door u in deze brieven te verwittigen dat ze u gingen doden bereikt de Taliban immers het omgekeerde aangezien ze u hiermee de kans bood te ontsnappen hetgeen u ook deed. Indien men u werkelijk had willen uitschakelen had men dat logischerwijze onmiddellijk gedaan in plaats van u eerst een paar brieven over te maken waardoor u het hazenpad koos en u de Taliban hierdoor kon ontlopen. Verder slaagt u er slechts in één van de twee dreigbrieven neer te leggen (CGS, p. 4). Evenwel legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of deze neergelegde brief dan wel de eerste of tweede brief is die u had ontvangen. Initieel verklaarde u de eerste brief te hebben afgegeven aan het begin van het persoonlijk onderhoud, aangezien de tweede brief vermist is (CGVS, p. 14). Wanneer hier later nogmaals naar wordt gevraagd ter bevestiging, beweert u plotseling toch de tweede brief te hebben afgegeven en niet langer de eerste brief (CGVS, p. 18, 19). Het komt alles behalve doorleefd over dat u niet bij machte bent om hierover consistente verklaringen af te leggen. Uit de vertaling van deze brief komt er ook naar voren dat de taliban voor het versturen ervan ook meerdere bedreigingen zouden hebben gestuurd, iets waar u helemaal geen melding van maakt. U zou eerder weliswaar slechts één dreigbrief van hen hebben ontvangen, maar daar bleef het bij volgens uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u niet geschoold bent en zelf niet kan lezen waardoor u de inhoud van de dreigbrief mogelijks verkeerd zou hebben opgevat (CGVS, p. 19). Deze bewering kan immers geen afdoende verschoning bieden. U heeft immers sinds uw verzoek tot internationale bescherming voldoende tijd gehad om informatie te sprokkelen over deze brief, wat immers aan de basis ligt van uw vlucht uit Afghanistan. Het is dus onlogisch dat u tot op vandaag niet volledig op de hoogte zou zijn over de inhoud van deze brief. Ook uw verklaring dat deze dreigbrieven via de mollah aan u werden overhandigd, roept de nodige vraagtekens op, aangezien u stelt dat het dorp zich tegen de taliban is beginnen verzetten door zich te bewapenen en controleposten op te richten (CGVS, p. 12). Als antwoord op deze vraag vertelt u dat de taliban zich in het dorp steeds als gewone dorpingen voordeden, en niemand ook wist wie er tot de taliban behoorde (CGVS, p. 20). Degene die de brieven aan de mollah gaven waren dan ook gekleed als twee normale dorpingen. Evenwel maakt hun kledij in deze situatie helemaal niets uit. Eens de inhoud van deze brieven kenbaar wordt gemaakt, is ook snel geweten dat deze twee mannen talibs zijn. Ook uw keuze om pas na de tweede brief het land te verlaten, komt weinig doorleefd over. Aangezien de beschuldigen die reeds in de eerste brief werden uitgedrukt ernstig waren, was u zich wellicht toen al bewust van het gevaar die er voor u heerste.”

Verzoeker repliceert dat hij echter niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor dit gedrag van de taliban en het niet aan hem is om uit te leggen waarom de taliban besloten hebben hem deze dreigbrieven te sturen aangezien hij het antwoord niet heeft.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen en bekritisering van verweerders gevolgtrekkingen geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande correcte weigeringsmotieven kunnen ontkrachten. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de dreigbrieven van de taliban.

2.3.4.5. Voorts wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat verzoekers vrees vanwege het profiel van zijn vader niet kan overtuigen.

Vooreerst wordt er in dit verband op goede gronden door de commissaris-generaal gemotiveerd:

“Vooreerst doet het ten stelligste verbazen dat u bij de DVZ nooit eerder enige melding maakte van het feit dat uw vader een lokaal politieagent was (zie administratief dossier). Dit terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aanhaalt dat de taliban naar aanleiding van hun onderzoek te weten zijn gekomen dat uw vader actief was bij de lokale politie (CGVS, p. 13-14). Volgens u zou u dan ook een verhoogd risico lopen vanwege het profiel van uw vader om vermoord te worden door hen (CGVS, p. 20), aangezien ze mensen die banden hebben met de overheid niet in leven lieten (CGVS, p. 13). Hoewel dit element meteen aan het begin van het interview bij het CGVS door u ter sprake werd gebracht (CGVS, p. 3). Indien er werkelijk dergelijke vrees in hoofde van u bestond, komt het weinig doorleefd over dat u dit nog niet had gemeld tijdens het interview bij de DVZ. Wederom ondergraaft dit de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees. Ook uw verklaring dat u hierover nog niet eerder had verteld omdat er niet werd gevraagd naar uw vader tijdens het interview bij de DVZ kan niet overtuigen (CGVS, p. 3). Tijdens dat interview wordt er niet alleen gevraagd om alle essentiële elementen weer te geven die aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS), maar wordt er ook heel specifiek

gepeild naar uw ouders (zie administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 13). Daarnaast bleek uw vader volgens uw verklaringen afgelegd bij de DVZ ook nog te verblijven in uw geboortedorp Chardhi (zie administratief, verklaring DVZ, vraag 13), terwijl u op het Commissariaat-generaal beweert dat uw vader na de machtsovername van de taliban net zoals u het land had verlaten (CGVS, p. 9). Het doet evenwel verbazen dat u het dorp als zijn huidige verblijfplaats had opgegeven, aangezien u na uw vertrek wel degelijk op de hoogte bleek te zijn van het feit dat uw vader het land had ontvlucht. Zo was u reeds in Iran toen uw vader u had gecontacteerd met dit nieuws (CGVS, p. 9). Uw bewering dat u dit nog niet eerder aan het licht had gebracht omdat u hiervan nog niet op de hoogte was, gaat dan ook flagrant in tegen hetgeen u eerder stelde (CGVS, p. 10). In het licht van voorgaande dient vastgesteld te worden dat dergelijke markante incoherenties tussen uw verklaringen op het CGVS en die bij de DVZ, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven ondermijnen.”

Verzoeker repliceert dat de aandacht gevestigd moeten worden op de voorwaarden waaronder de interviews bij de DVZ plaatsvinden. Hij betoogt dat de omstandigheden waaronder de interviews plaatsvinden vaak moeilijk en onzorgvuldig zijn, lawaaiig, soms meerdere mensen in hetzelfde bureau, soms geen gelegenheid om verklaringen te herlezen,... Verzoeker beklemtoont daarnaast dat de verzoekers om internationale bescherming onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Hij betoogt dat sommigen de noodzaak niet inzien om van hen te eisen dat ze hun verklaringen herlezen, dat ze aandachtig zijn voor wat er in de vragenlijst staat en dat ze alle relevante aspecten van hun verhaal beknopt weergeven. Verzoeker stelt dat verzoekers om internationale bescherming soms zelfs gedwongen worden om te ondertekenen zonder dat ze de vragenlijst nog eens kunnen lezen of zonder dat de tolk ze nog eens voorleest. Hij betoogt dat in dit verband veel verzoekers fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst pas later melden, met name tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verzoeker beklemtoont dat ze bovendien tijdens hun interview bij de DVZ niet ondersteund worden door een advocaat, waardoor het onmogelijk is om na te gaan hoe het interview is verlopen. Daarnaast stelt verzoeker dat moet worden opgemerkt dat de belangrijkste reden waarom hij de beslissing moest nemen om zijn land te verlaten de ontvangst van dreigbrieven was na het incident met de drone. Hij stelt dat de taliban pas later hoorden van het werk van zijn vader. Verzoeker besluit dat het dus niet per se twijfelachtig lijkt dat hij niet over deze kwestie heeft gesproken, gezien de omstandigheden van de interviews bij de DVZ. Verder betoogt verzoeker dat verweerder hem verwijt dat hij bij de DVZ niet verteld had dat zijn vader in Iran verblijft. Hij stelt dat hij reeds uitlegde dat hij eigenlijk bang was dat iemand zijn vader iets zou aandoen en dat als men naar een land gaat dat men niet kent, men niet anders kan zijn dan achterdochtig. Verzoeker vervolgt dat hij uitlegde dat de situatie voor hem bovendien ook niet duidelijk was, hij niet wist wat zijn vader precies aan het doen was, hij hem maar één keer gesproken had en dat dit kort was dus hij niet zeker was van de informatie. Verzoeker benadrukt dat hij uitlegde dat zijn maternale oom daarna dit pas bevestigde.

Verzoeker kan met de loutere bekritisering van het verloop van zijn interview bij de DVZ en post-factum nuancering geenszins verschonen dat hij aanvankelijk geen melding gemaakt heeft van de werkzaamheden van zijn vader voor de Afghaanse lokale politie. Het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, doet immers niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij nauwkeurige en volledige verklaringen aflegt over zijn vrees voor vervolging.

Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, dat zijn gehoor bij de DVZ - dat hem werd voorgelezen in het Pashtou en hij ter akkoord tekende - heel goed verliep, hij de tolk goed begreep en hij hierover geen opmerkingen had (persoonlijk onderhoud van 5 mei 2023, p. 3). Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats van zijn vader niet kan ophelderen door in het verzoekschrift aan te voeren dat hij bang was en de situatie hem niet duidelijk was. De Raad ziet niet in waarom verzoeker bij de DVZ dit niet als dusdanig had kunnen aangeven in plaats van aan te geven dat zijn vader in zijn geboortedorp verbleef, te meer hij reeds wist dat ook zijn vader na de machtsovername van de taliban het land had verlaten (Verklaring DVZ, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 9).

In samenhang met voorgaande pertinente bevindingen wordt er in de bestreden beslissing verder terdege gemotiveerd:

“Het Commissariaat-generaal dient vast te stellen dat u er eigenlijk ook niet in geslaagd bent om het actuele profiel van J. M., waarvan u beweert dat hij uw vader is, hard te maken, noch de band tussen u beiden. Zo legt u geen enkele documenten neer die zouden kunnen aantonen dat J. M. uw vader is. U slaagt er immers niet in uw taskara te overhandigen, waarop ook informatie over uw vader genoteerd zou staan (zie supra). Het enige bewijsstuk die u neerlegt om jullie band aan te tonen is een foto waar jullie beiden op te zien zijn.

Deze foto levert geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon uw vader is. Foto's kunnen namelijk makkelijk worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Hierdoor hebben ze geen bewijswaarde. Eenzelfde conclusie kan gemaakt worden voor de andere foto's die u neerlegt ter staving van de werkzaamheden van uw vader. Wat de overige neergelegde documenten van uw vader betreffen (i.e., werkcertificaat, badges, bankkaart en bevestigingsbrief), legt u enkel kopieën neer, geen originelen of voor echt verklaarde stukken, waardoor de herkomst, noch authenticiteit van deze stukken kan worden nagegaan (CGVS, p. 4-6). Kopieën zijn immers, zoals hierboven reeds werd vermeld, makkelijk manipuleerbaar en hun bewijswaarde is hierdoor überhaupt zeer gering. U beweert dat de originele documenten van uw vader nog in Afghanistan liggen, maar het niet mogelijk is om ze met de post te versturen omdat uw familie bang is om ze te versturen (CGVS, p. 6). Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan uw verklaringen omtrent het werk van uw vader, namelijk dat van een lokaal politieagent. Uw geloofwaardigheid komt hiermee wederom ernstig onder druk te staan."

Waar verzoeker de neergelegde documenten op het CGVS ter staving van de werkzaamheden van zijn vader benadrukt, meent de Raad dat deze documenten geen afbreuk kunnen doen aan bovenstaande correcte bevindingen. Verzoeker beklemtoont de neergelegde documenten en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke alsook inhoudelijke beoordeling van het profiel van zijn vader en diens documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen.

Er wordt in dit verband aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Voorts motiveert de commissaris-generaal terdege:

"Het raakt overigens kant noch wal dat uw familieleden ondanks de zware dreigementen die tegen u en de ganse familie werden geuit vanwege het overheidsprofiel van uw vader, nog steeds in hetzelfde dorp verblijven en nagenoeg ongemoeid worden gelaten (CGVS, p. 7, 9, 10, 13-14, stuk 1: dreigbrief taliban + vertaling). Deze door u geschilderde gang van zaken kan helemaal niet overtuigen. Daarbij kan worden geconcludeerd dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij uw verklaringen als zou u op basis van het profiel van uw vader worden vervolgd bij terugkeer."

Concluderend kan gesteld worden dat - hoewel familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging - het vooreerst sterk betwijfeld dient te worden dat uw vader een lokaal politieagent was; u verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalde ten aanzien van u of uw familie. Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden daadwerkelijk worden vervolgd. Het lijkt er dan ook eerder op dat uw familieleden zich heden nog in Afghanistan bevinden en er geen sprake is van daadwerkelijke vervolging ten aanzien van hen. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer wel zou worden vervolgd."

Verzoeker repliceert dat zijn familie verhuisd is uit zijn geboortedorp en bij zijn maternale oom woont.

Allereerst wijst de Raad erop dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker eenduidig verklaarde dat zijn maternale oom in het dorp een beetje verder dan zijn huis woont (persoonlijk onderhoud van 5 mei 2023, p. 7). Het gegeven dat zijn familie ondertussen zou verhuisd zijn kan geen ander licht werpen op de terechte vaststelling dat zij hoe dan ook nog steeds in hetzelfde dorp verblijven.

Volledigheidshalve stipt de Raad in verband met verzoekers vrees omwille van de beweerde werkzaamheden van zijn vader nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse lokale politie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55, EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 28-30; EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 84-91).

Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoeker geen geloofwaardige persoonlijke vervolgingsfeiten aannemelijk heeft gemaakt (infra), dat zijn familie nog in het dorp woont zij het thans bij zijn maternale oom na het vertrek van zijn vader (supra) en hij niet te kennen gaf dat zij op heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het (voorgehouden) profiel van zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 11- 12).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de beweerde werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

2.3.4.6. Tot slot kan de Raad bij gebrek aan enig dienstig verweer volgende correcte weigeringsmotieven bij treden:

“Verder dient er opgemerkt te worden dat de ernst en de geloofwaardigheid van uw huidig verzoek ondergraven wordt als blijkt dat u besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in zowel Bulgarije als Oostenrijk maar u daar vervolgens vertrok met de noorderzon zonder de asielprocedure te doorlopen. Dat u daarna nog andere Europese landen passeerde zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel te vragen ondermijnt uw vrees voor vervolging in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontlucht kan immers worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt, in casu quod non.”

Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat verzoekers afwachtende houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst na aankomst in een derde land overigens zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

2.3.4.7. De Raad meent dat de overige door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

2.3.4.8. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.9. Verzoeker laat de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande een vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land onzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General

Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met

inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’

en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gepatrieerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "Afghanistan – Country Focus", november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Bij gebrek aan enig dienstig verweer, kan de Raad de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering bijtreden.

Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota's wijst op zijn integratie in België en foto's bijbrengt van activiteiten met vrienden alsook stukken ter staving van zijn tewerkstelling in België en zijn deelname aan Franse lessen, besluit de Raad dat – hoe lovenswaardig deze inspanningen tot integratie ook zijn – hieruit niet afdoende kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Er kan niet afdoende worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn negentien jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij herder was, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Verklaring DVZ van 18 maart 2022, p. 7; persoonlijk onderhoud van 5 mei 2023, p. 8). Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, echtgenote, twee dochters, twee zussen, vier broers nog in Afghanistan verblijven bij zijn maternale oom en zijn schoonhouders ook nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7- 9; persoonlijk onderhoud, p. 6- 7; p. 10- 12). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben met zijn maternale oom en hij hem ten tijde van het persoonlijk onderhoud twintig dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 12).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 7).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.10. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire

systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, echtgenote, twee dochters, twee zussen, vier broers nog in Afghanistan verblijven bij zijn maternale oom en zijn schoonhouders ook nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 18 maart 2022, p. 7- 9; persoonlijk onderhoud van 5 mei 2023, p. 6- 7; p. 10- 12). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben met zijn maternale oom en hij hem ten tijde van het persoonlijk onderhoud twintig dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 12). Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn maternale oom zijn reisweg van ongeveer 7000 euro betaald heeft (Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.6. In zoverre door verzoeker wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 20 februari 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, dat doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.12. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormeld artikel worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op

een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.14. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU